

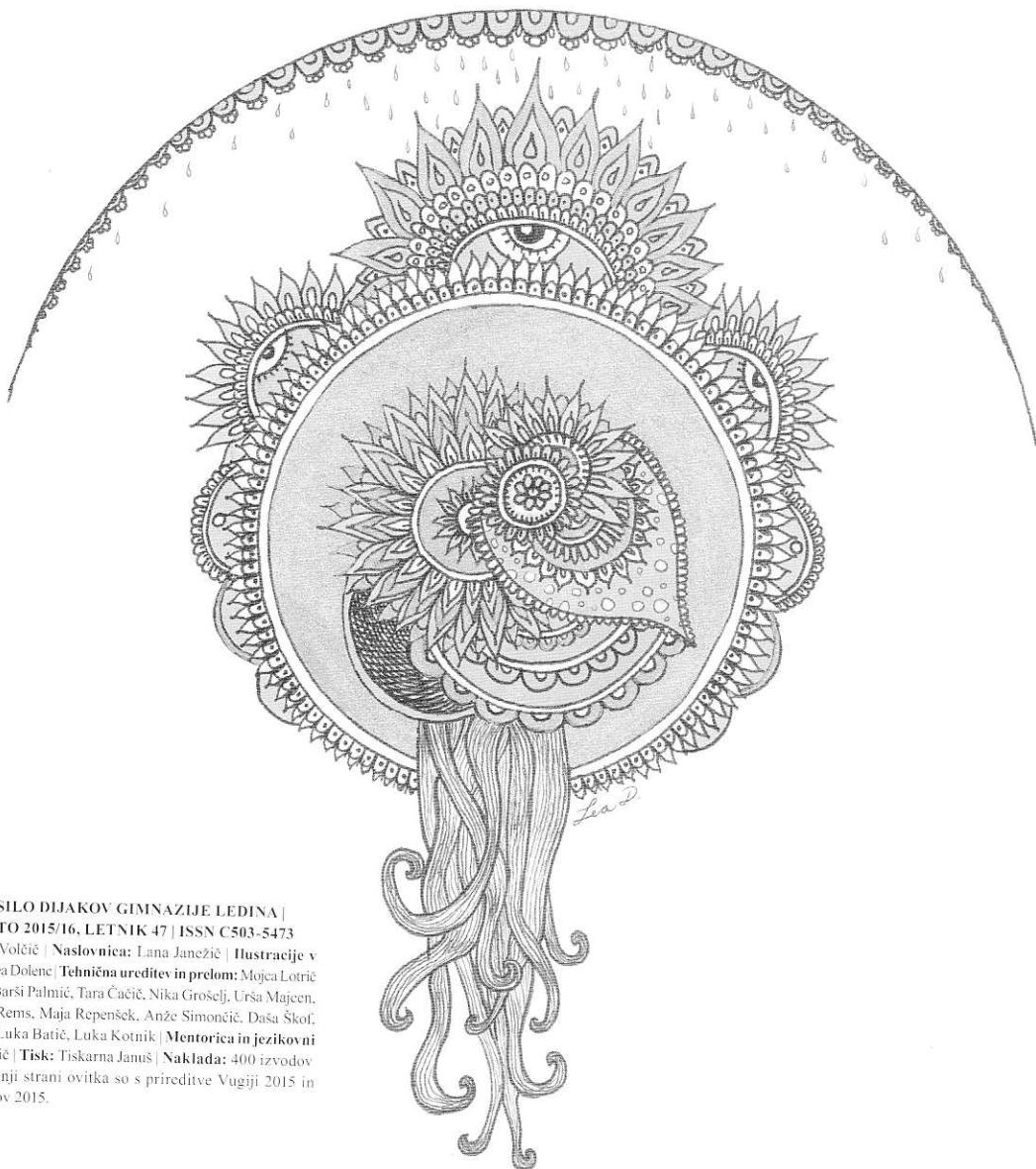
Trenutno sem v nekem čudnem obdobju, v katerem moram trikrat pomisliti, preden naglas kaj rečem, ker obstaja možnost, da bi me kdo poslal k posebnemu zdravniku. Ne vem, kako močno na ledince vplivajo dogodki okrog nas. Begunska kriza, teroristični napadi, grožnje po svetu. Ne moremo biti mišljenja, da se to naše prelepe državice na sončni strani Alp ne tiče. Tokrat smo v dveh člankih spregovorili tudi o tem; da će slučajno res nič ne veste o trumah, ki so se sprehajale čez polja, si boste vsaj malo razširili obzorja.

Poleg teh problemov pa imam celo čas obremenjevati se s tistimi manjšimi in ne tako globalno pomembnimi. Veliko bodočih študentov še ne ve točno, študenti česa sploh bodo. Jaz sicer tega problema nimam, moram pa ugotoviti, kaj so moje prioritete v življenu. Se bom odločila za študij v tujini, se tam res pridno učila, sama, morda dobila dobro službo ali bom raje ostala tu na neki fakulteti, ki me ne zanima tako zelo, ampak se bom lahko zjutraj zbudila zraven kosa mesa, ki ga pilotirajo možgani in ima dušo, do katere gojim precej močna čustva (op. p. dotična oseba moškega spola), se razjezila nanj, ker se spet ni naučil za izpit, ampak mu potem vseeno skuhala

kosilo, ker vem, da me ima rajši, kadar ni lačen.

Preden si bom glede tega na jasnem, pa sem se odločila, da bom uživala v prenakičenih trgovinah, zamižala hodec čez Čopovo, okupirano z limitami, in vsaj na koncu leta vsem svojim najdražjim iskreno povedala, da jih imam na čuden način res zelo rada, pa naj se to sliši še tako klišejsko. Vsem skupaj pa želim, da se vam v prihodnjem letu ne bo treba s strahom sprehajati po ulicah v Siriji ali pa v Parizu, da bo svet topel dom celotni človeški rasi.

Utopično? Odločite se sami.
Valerija

URŠA PAVŠEK (1. e)

Gameljne

V PROSTEM ČASU: stalkam

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Darko Košič

PREDMET, KI MI NE LEŽI: matematika

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: poletje

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Gospodar prstanov (2. del)

NA FANTU NAJPREJ OPAZIM: njegovo rit in postavo

NA PRVI ZMENEK BI ŠLA: na pico

RADA BI POTOVALA: na Jamajko

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: Kik

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU: Snapchat

VIGOR ILIĆ (1. g)

Domžale

V PROSTEM ČASU: pišem pesmi

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Boris Pavliha

PREDMET, KI MI NE LEŽI: slovenčina

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: poletje

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Big bang theory

NA PUNCI NAJPREJ OPAZIM: oči

NA PRVI ZMENEK BI ŠEL: v kino

RAD BI POTOVAL: na Novo Zelandijo

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: Zara

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU: Messenger

»NISMO VEČ
V VRTCU.
LAHKO PA
JOKAŠ, ČE TO
POMAGA.«
(Pavliha)

»LJUBEZEN JE
NEKAJ, KAR SE
POJAVI VEČKRAT
V ŽIVLJENJU, A LE
ENA JE PRAVA!«

MELISA ŠPAJZAR (2. e)

Loka pri Mengšu

V PROSTEM ČASU: pojem

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Neža Umek Podgornik

PREDMET, KI MI NE LEŽI: matematika

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: poletje

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Boyhood

NA FANTU NAJPREJ OPAZIM: oči

NA PRVI ZMENEK BI ŠLA: na prižig lučk v Ljubljani

RADA BI POTOVALA: na Kubo

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: Pull and Bear

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU: Instagram

JUŠ SMOLE (2. g)

Domžale

V PROSTEM ČASU: skačem v višino

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Aleš Iršič - Iro

PREDMET, KI MI NE LEŽI: zgodovina

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: jesen

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: The maze runner

NA PUNCI NAJPREJ OPAZIM: nos

NA PRVI ZMENEK BI ŠEL: v gozd

RAD BI POTOVAL: domov

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: New Yorker

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU: Messenger

»I TRIED TO
BE NORMAL
ONCE. WORST
TWO MINUTES
OF MY LIFE!«

»WHEN THE
WIELDER
IS STRONG
ENOUGH ANY
SWORD WILL
DO.«

TJAŠA HOČEVAR (3. c)

Grosuplje

V PROSTEM ČASU: recitiram Prešerna
NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Špela Tršek
PREDMET, KI MI NE LEŽI: biologija
NAJLJUBŠI LETNI ČAS: takrat, ko ni šole
NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Star wars
NA FANTU NAJPREJ OPAZIM: unibrow
NA PRVI ZMENEK BI ŠLA: v kino
RADA BI POTOVALA: izven Slovenije
NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: H&M
NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU:
Tumblr

»ZAKAJ
MORE
BIT VSE V
QUOTIH??«

ALEXANDER GORDON
DRUMMOND (3. a)

Ljubljana

V PROSTEM ČASU: /
NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Boris Bovha
PREDMET, KI MI NE LEŽI: španščina
NAJLJUBŠI LETNI ČAS: zima
NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Gospodar prstanov
NA PUNCI NAJPREJ OPAZIM: zobe
NA PRVI ZMENEK BI ŠEL: v restavracijo Le petit cafe
RAD BI POTOVAL: v Indijo
NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: /
NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU:
Youtube

»GANG
WORRINGLY!«

LAURA PODGORŠEK (4. a)

Kamnik

V PROSTEM ČASU: uživam v glasbi vseh vrst

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Andreja Pavle Jurman

PREDMET, KI MI NE LEŽI: zgodovina

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: poletje

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: Nimfomanka

NA FANTU NAJPREJ OPAZIM: nasmeh

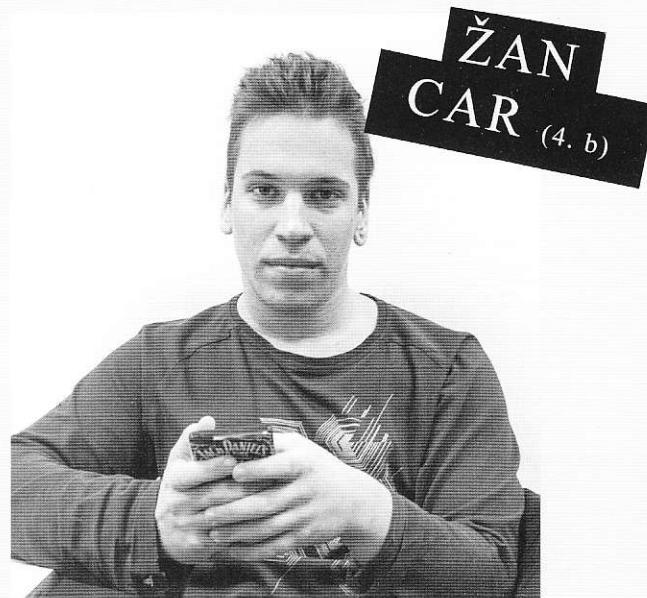
NA PRVI ZMENEK BI ŠLA: spontano
(kamorkoli)

RADA BI POTOVALA: na Ibizo

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: kjer so razprodaje

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU: box daljinec za siol

»KAVA S
SLADKORJEM
JE, KOT DA BI
JEDEL KAVNE
BONBONE. (Kava
se ne sladka, otroc!)«

Ljubljana

V PROSTEM ČASU: hodim v fitnes, spim

NAJLJUBŠI PROFESOR/ICA: Arjana Marinič

PREDMET, KI MI NE LEŽI: matematika

NAJLJUBŠI LETNI ČAS: zima, ker je ful toplo

NAJLJUBŠI FILM/SERIJA: American history X

NA PUNCI NAJPREJ OPAZIM: rit (joške)

NA PRVI ZMENEK BI ŠEL: v zinko (=kazino)

RAD BI POTOVAL: na Mars

NAJLJUBŠA TRGOVINA Z OBLAČILI: Humana

NAJLJUBŠA APLIKACIJA NA TELEFONU:
Plus500 (delenice)

»DISREGARD
FEMALES,
ACQUIRE
CURRENCY.«

Kaj? ekodan / dan odprtih vrat Gimnazije Ledina

Kdaj? 23. oktober 2015

Tradicionalni dan odprtih vrat je letos, da ni preveč pusto, postal še eko dan. Dijaki prvih in drugih letnikov smo ustvarjali stvari iz odpadnih plastenk in tetrapakov ter z njimi tekmovali za točke za naj razred. Izdelke smo začeli ustvarjati že nekaj dni prej pri likovni umetnosti, na eko dan pa smo jim le še dodali podrobnosti, jih postavili ter pripravili na ocenjevanje. Tretji in četrti letniki, ki so že na višji ravni, pa so dve uri posvetili pogоворu in drugim dejavnostim na temo različnih ekočlankov. Kako je dan potekal? Prve štiri ure smo imeli pouk po urniku, a vrata učilnic so bila odprta (logično, če je pa dan odprtih vrat!), zato so se nam lahko pridružili učenci osnovnih šol, starši ... Četrto in peto uro smo dokončali izdelke in jih postavili po hodnikih. Medtem sta se učiteljska in dijaška odbojkarska ekipa pridno ogrevali za tekmo, ki so jo odigrali sedmo uro. Na začetku šeste ure smo bili vsi na trnih, saj se je bližalo ocenjevanje izdelkov, žirijo so sestavljali profesorji in po en dijak iz vsakega oddelka. Zmagal je 1. e z dinozavrom Adolfom.

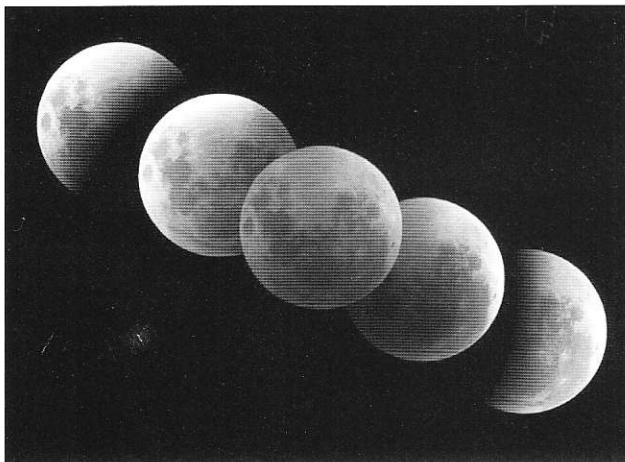
Dan je bil zabaven, verjamemo, da tudi za obiskovalce, saj so nekateri hopsali po šoli še po 14. uri. Aja, pa na tekmi so dijaki premagali profesorje! Zmleli so jih! (Nina Rems in ml)

Kaj? opazovanje popolnega Luninega mrka

Kdaj? ponoči s 27. na 28. september 2015

Kje? na Kureščku

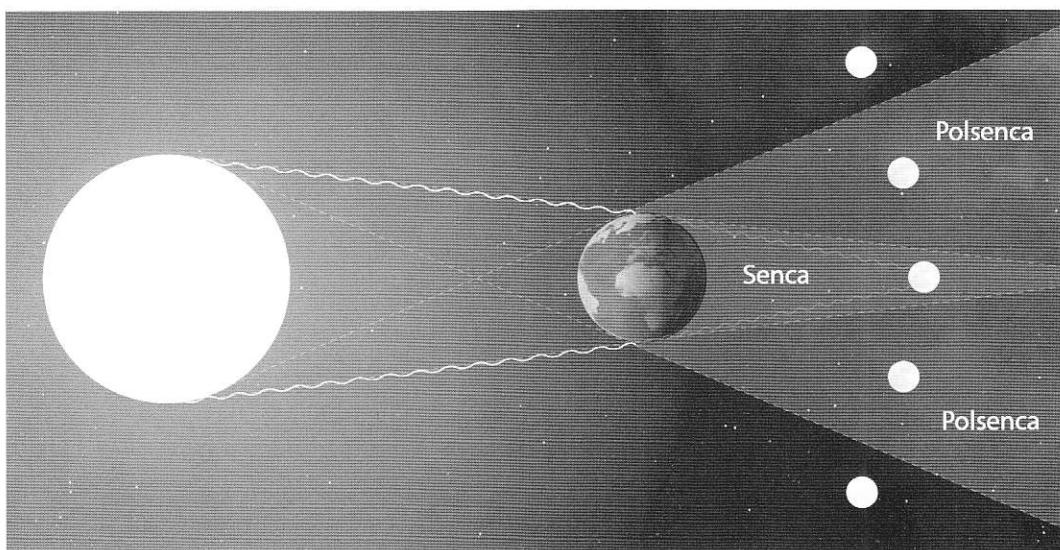
Začetek letosnje jeseni je bil izredno zanimiv, saj smo lahko na zgodnjem jutranjem nebu občudovali čudovito igro narave in barve – popoln Lunin mrk. Simon Newcomb je nekoč dejal, da so astronomi najbolj razočarani, ko prepotujejo ves svet, da bi si ogledali mrk, nato pa z grozo ugotovijo, da se jim je le-ta skril za oblaki. Dijakom iz 3. f pod mentorstvom profesorja Beline pa se je nasmehnila sreča – oblaki, ki so se čez dan kopičili na nebu, so se zvečer razkadili, za opazovanje Luninega mrka pa nam ni bilo treba potovati na drug konec sveta, temveč smo teleskope postavili kar na hrib južno od Iga, na Kurešček.

Tokratni Lunin mrk ni bil običajen! V nedeljo, 27. septembra, ob sončnem zahodu, je kazala Luna, ki je vzhajala nad vzhodnim obzorjem, več posebnosti. V samo nekaj urah se je zvrstila cela vrsta zanimivih dogodkov: na svoji tirnici se nam je naš naravni satelit

najbolj približal, uro pozneje se je poravnal z Zemljo in Soncem ter v istem trenutku zdrsnil v stožec Zemljine sence. In tako smo doživelvi prvi popolni mrk v Evropi po letu 2011.

Ko je proti jutru učinek Luninega mrka začel pojentati oziroma je Luna počasi zapustila Zemljino senco, smo se tudi mi z lepimi spomini odpravili s Kureščka in se napotili v šolo, kjer smo prezhali marsikatero uro. (Nina Oražem)

Kaj? uradni krst fazanov
Kdaj? četrtek, 1. oktober 2015
Kje? velika telovadnica

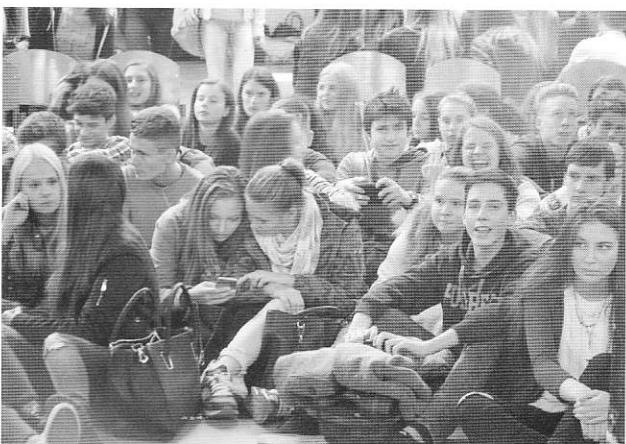
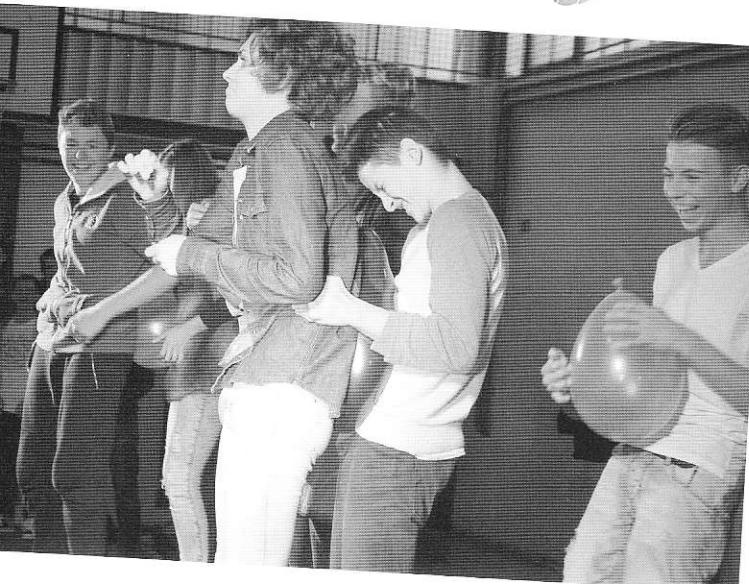
Po napornem mesecu izgubljanja po šoli in iskanja učilnic je bil že čas, da nas ledinci sprejmejo v svoje vrste – zato so nam dijaki 4. g pripravili krst.

Organizirali so tekmovanje, ki ni bilo najbolj prijetno za tekmovalce, za gledalce pa toliko bolj. Če so se med tekmovanjem pojavile dileme, jih je žirija hitro razrešila. Pripravili so nam tri naloge, v katerih so se pomerili izbranci iz določenih razredov. Sprva so nas morali skoraj dobesedno zvleči na oder, a fazani smo se kmalu zagreli za stvar in začeli sami prihajati na prizorišče. Pri prvi nalogi, ki je dokaz, da 4. g res nima najbolje razvitega smisla za kulinariko, sta morala po dva predstavnika vsakega razreda čim prej pojesti, kar sta imela pred sabo. Kdor je pojedel prej, je stopil do mikrofona in odgovoril na zastavljeno vprašanje. Pri drugi nalogi smo morali čim prej počiti vse balone, a le z uporabo bokov in sosedovega hrbtnega. Ta naloga je določila oddelka, ki sta se uvrstila v finale. Zadnja naloga je bilo vlečenje vrvi, v katerem je prepričljivo zmagal 1. b. Predsednica razreda je prejela čudovito darilo – liziko. (Daša Škof)

Kaj? neuradni krst fazanov
Kdaj? isti dan, sam ponoči
Kje? Orto bar

Vsaki uradni prireditvi sledi after party. Ledinski krst fazanov ni bil izjema! In bilo je super!

Že pred deseto je bilo pred Orto barom zbranih kar nekaj ledincev. Sprva je sicer kazalo, da udeležba ne bo množična, vendar se je dvorana kmalu napolnila. Odlična glasba nas je po prvotni sramežljivosti privabila na plesišče. Na koncu je bilo nabito polno. Po zaprisegi fazanov so zavrteli še par pesmi, ker pa je bila naslednji dan ob pol osmih že šola, je morala ob polnoči ledinska perutnina spat. Na plesišču so zakraljevali višji letniki in zabava se je nadaljevala ... (Nina Rems in Tjaša Jereb)

Eni v šolo, drugi v pivovarno!

Katja Šimenc
Foto: Lea Sambolec

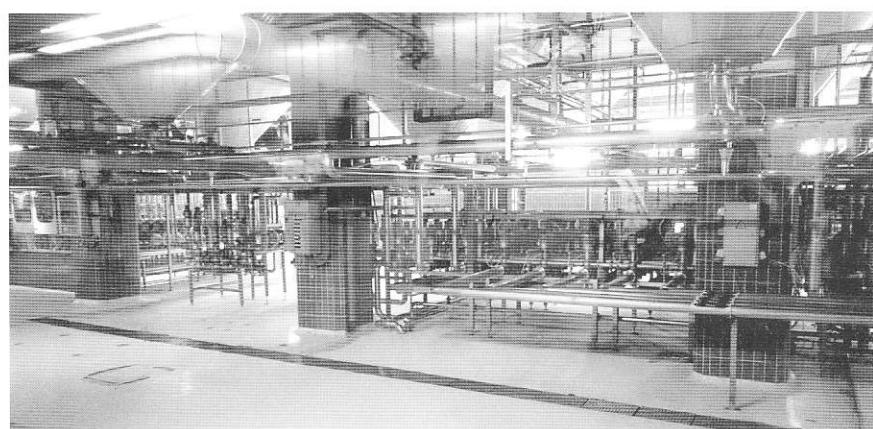
To smo bili dijaki 3. e, ki smo se na ekodan s profesoricama Niko Cebin in Mojco Lotrič odpravili na ogled Pivovarne Union. Povod za obisk je bil članek o novozelandski pivovarni, kjer iz kvasa, ki ostane pri varjenju piva, izdelujejo biogorivo, natančneje bioplín.

Najprej smo si ogledali proizvodnjo. Izvedeli smo, da so glavne sestavine piva voda, ki mora biti zelo kvalitetna (Pivovarna Union ima lastno vodno zajetje kar na dvorišču, česar se je zelo razveselil nizozemski Heineken, ki je kupil Pivovarno Laško in s tem tudi Union), slad (večinoma ječmenov, ki so ga včasih izdelovali sami, danes pa ga kupujejo v različnih evropskih državah), hmelj (v pivu sodeluje bolj kot začimba; hmelj, ki ga uporablja Pivovarna Union, je slovenskega izvora!) in kvas (povzroča alkoholno vrenje).

Zaradi različne kakovosti sestavin se pivo od pivovarne do pivovarne razlikuje. Na naše presenečenje je varjenje piva precej dolgotrajen postopek, ki je sestavljen iz priprave sladu, drozganja, odcejanja, kuhanja, fermentiranja in kondicioniranja (ne, to ni krepitev bicepsov kot posledica dvigovanja zvrhanih vrčkov piva!).

Po barvi delimo piva na svetla in temna, strokovnjaki pa ločijo piva spodnjega in piva zgornjega vrenja. Piva se razlikujejo tudi po alkoholnih stopnjah, ki se gibljejo med 3–30 %. Spoznali smo tudi postopek varjenja nizkoalkoholnega piva, brezalkoholnega piva in proizvodnjo brezalkoholnih gaziranih pijač.

Po ogledu proizvodnje smo odšli v pivovarski muzej, kjer je predstavljena zgodovina pivovarne in načini proizvodnje ter prodaje piva Union. Ogled smo končali z degustacijo brezalkoholnih pijač in pivovarno zapustili zadovoljni in veseli, ker so bile pred nami počitnice.

Najboljši šolski sistem na svetu

Hana Barši Palmič

Pred nekaj leti je Finska ugotovila, da je njihov šolski sistem na dnu, in odločili so se za reforme, ki jih svet še ni videl.

Preden se lotimo predstavitev teh reform, še nekaj zanimivosti o tej severni deželi. Finska je dežela ob Baltskem morju, velika je 337.000 km², z le 15 prebivalci na km². To je država z največ savnami (več kot tri milijone) in z zelo zanimivimi ljudmi. Sprva dajejo vtiš tihih sramežljivcev, ko pa jih spoznaš bolje (sploh po enem pivu, ki v povprečju stane šest do sedem evrov), se odprejo in postanejo nasmejani ter zabavni. Zdaj pa k šolstvu.

Mala šola:

- obvezna za vse otroke,
- za učenje ne uporabljajo knjig, temveč se učijo prek igre (Finci so mnenja, da otroci morajo biti otroci).

Osnovna šola:

- obiskujejo jo otroci od 7. do 16. leta,
- noben otrok ne ponavlja razreda, temveč napreduje ves razred (otroci, ki imajo težave, so deležni dodatne pomoči),
- zastonj malica za vse in javni prevoz za tiste, ki so bolj oddaljeni,
- učenje dveh oz. treh jezikov (v tretjem razredu: angleščina/ruščina/nemščina, v sedmem: švedščina/ruščina/nemščina, na koncu osnovne šole: še en jezik),
- sele v šestem oz. sedmem razredu začnejo pridobivati ocene.

nemščina, v sedmem: švedščina/ruščina/nemščina, na koncu osnovne šole: še en jezik),

- sele v šestem oz. sedmem razredu začnejo pridobivati ocene.

Srednja šola:

- obiskujejo jo najstniki od 16. do 19. leta (splošne in poklicne),
- gimnazialni program traja tri leta, vendar ga imajo dijaki možnost končati v dveh ali štirih letih,
- predmetnik se ne izvaja po letnikih, ampak si lahko dijaki izberejo vrstni red predmetov, in ko odpišejo določeno število predmetov, dobijo spričevalo; sledi maturitetni preizkus.

Finska je na začetku 90. letih začela obračati svoje šolstvo v popolnoma novo smer. Svojo pozornost so usmerili v nekaj ciljev, ki so se jim dolgotrajno zelo obrestovali.

Enakopravnost na prvem mestu!

Najprej so se odločili narediti izobrazbo enako dostopno za vse. Ne glede na to, ali si bogat ali reven, boš deležen enake izobrazbe kot

tvoji vrstniki. Pri nas v Sloveniji socialne razlike niso tako zelo opazne kot na primer v Veliki Britaniji ali Združenih državah Amerike. Tam otroci iz bogatejših družin hodijo na zasebne ali bolj uspešne in prepoznavne srednje šole, zato imajo tudi več možnosti na težjih fakultetah kakor revnejši. Na Finskem so zasebne šole prepovedali. To podpira njihovo prvotno idejo in je hkrati rešitev za socialno razslojenost in zapostavljenost, ki se pojavlja v drugih državah, kjer se mladi razdelijo na bogatejše in revnejše s tem, katero šolo obiskujejo. Na Finskem poznajo torej le še javne srednje šole.

Kaj pa otrokove sanje?

Finska se je odločila stopiti korak nazaj in premisliti: »Ne bomo več pritiskali na vas, ne bomo vam več povzročali stresa. Osredotočili se bomo na vaše želje in sanje in vam jih pomagali uresničiti.« Še posebno so se zavezeli za to, ko so raziskave pokazale, da je danes povprečen dijak pod enakim stresom kakor pacient v psihiatrični bolnišnici v petdesetih letih prejšnjega stoletja.

Z reformami pa se niso spremenile le šole, temveč tudi učitelji in profesorji. Veliko ljudi je že pred finsko reformo ugotovilo, da so

učitelji podcenjeni. Danes je lahko učitelj skoraj vsak. Zaključiti mora le fakulteto, ki ni nujno znana po svoji izjemni težavnosti, in nihče več ne bo preverjal, ali je ta oseba karakterno in po sposobnostih sploh primerna za učitelja. Torej, kdo sploh je oseba, ki vzgaja in poučuje otroke? Zdaj je na Finskem lažje postati zdravnik ali pravnik kakor učitelj. Učitelj in pedagog sta postala ena najbolj zanimivih in spoštovanih poklicev v državi, zato se na pedagoške fakultete navadno vpisujejo bolj sposobni maturanti iz generacije.

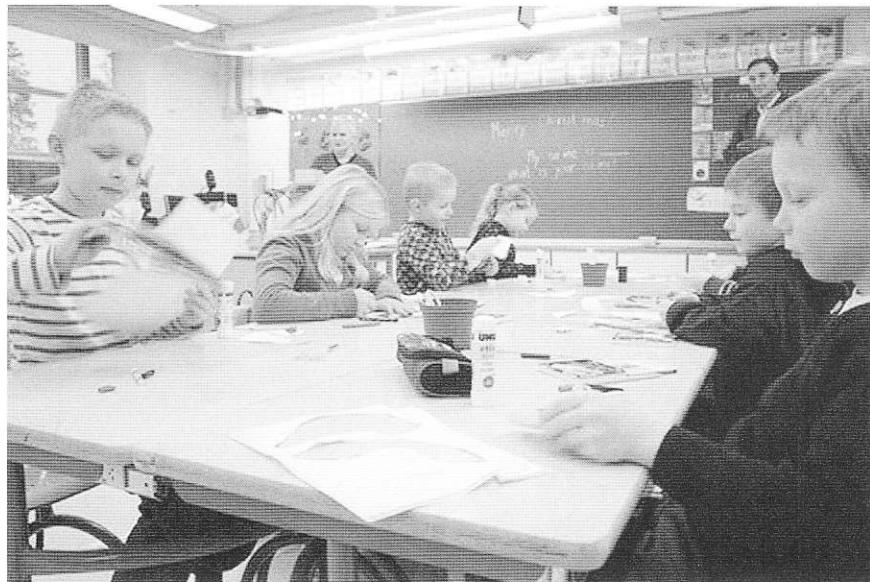
Mladi v razvoju!

In še ena reforma, ki je popolnoma spremenila življenje tamkajšnjih učencev. Ni testov. Nobenih testov. Finska se ne udeležuje niti mednarodnih testov ali raziskav. Sami so povedali, da so testi neumni in da želijo ugotoviti, kaj si otroci želijo početi in jim dati možnost, da to delajo dobro.

Največji šok je bil, ko so leta 2002 vseeno preizkusili svoje učence na testih Pisa, ki jih opravljam skoraj v vseh državah. Samo iz radovednosti, da vidijo, kaj se zgodi. Bili so prvi na svetu. Bili so tako zmedeni, da so teste ponavljali večkrat. Vsakič so bili med prvimi tremi na svetu. Pa se niti ne trudijo. Ne trudijo se od učencev dobiti rezultatov, ljudem samo dajejo priložnost.

Zanimivo je, da se finsko ministrstvo ne ozira samo na učence in njihov razvoj, ampak tudi na razvoj profesorjev. Sledijo motu: česar nimaš, ne moreš dati. Zato je za njih izjemno pomembno, da so profesorji samozavestni in predani svojemu delu. Bodoči učitelji pišejo sprejemne izpite, potem ko so izbrani, pa imajo še individualni razgovor (svetovni nazor in razlogi za učiteljski poklic). Razlog za visoko spoštovanje učiteljev pa zagotovo ni plača, saj je le-ta povprečna.

Učitelji imajo precej prostot pot pri izbiri načina poučevanja. Z novim šolskim sistemom, ki prihaja naslednje leto, pa se bo odločanje,

kako izobraževati, skoraj popolnoma preneslo na lokalna območja, kar pomeni, da bo imela vsaka šola še večjo avtonomnost. Seveda obstajajo zahteve, ki jih mora upoštevati in izpolniti vsaka šola, le način podajanja znanja si izberejo sami.

»Kar počnemo vsak dan,« pravi Kari Louhivuori, ravnateljica srednje šole Kirkkojarvi v mestu Espoo, »je, da otroke pripravljamo na življenje.«

Zanimivost so tudi predmeti, ki jih je veliko manj kot pri nas. Poudarek je na tehnologiji, umetnosti, jezikih ... Učitelji poskušajo pri poučevanju poudariti spoštovanje življenja in človekovih pravic, spoštovanje različnih kultur, spodbujati odgovornost, striktno spoštovanje različnosti učencev, sodelovanje in prakso. Spodbujajo učence, da razumejo, kaj in zakaj se učijo, da prevzamejo odgovornost za svoje učenje in vidijo v učenju vrednoto, ki jim bo pomagala v življenju. Puščanje svobode v otroštvu in učenje prek igre sta se jim očitno obrestovala, saj so se najmlajši naučili raziskovati svoje interese in okolico.

Še ena zanimivost? Večina mladih se z začetkom srednje šole odseli od doma in začne prejemati državno

štipendijo (okoli 500 evrov). Lahko pa si denar (300 evrov) tudi sposodijo, a ga morajo enkrat vrniti. Zelo zgodaj začnejo graditi samostojnost.

Spremembe v letu 2016

V finskem šolskem sistemu prihaja do drastičnih sprememb, ki bodo po nekaterih napovedih prinesle velike izboljšave v kakovosti izobraževanja. Prvič jih bodo otroci in učitelji imeli priložnost spoznati z začetkom šolskega leta 2016/17. Te spremembe so:

- združevanje predmetov (učenci sodelujejo z več učitelji z različnih področij),
- večja avtonomnost šol in učiteljev,
- učenci so vključeni v načrtovanje,
- poudarek na sodelovanju in praksi,
- spodbujanje učencev, da razumejo, zakaj in kaj se učijo,
- učenci so ves čas v aktivni vlogi,
- opismenjevanje v prvem razredu le še s tipkovnico (pisanja z roko se učijo kasneje).

Zdaj je le vprašanje, ali bi se lahko od njih kaj naučili.

Opomba avtorice: V tem članku ne kritiziram nikogar, ne poskušam nikogar prikazati kot žrtev ali napadalca. Še posebno pa nič od tukaj napisanega ne leti na profesorje Gimnazije Ledine. Želim le prikazati izobraževalni sistem, ki je stopnico višji in bi moral biti pravzaprav samoumeven.

Za podatke za članek bi se rada zahvalila študentki socialne pedagogike Niki Sedmak, ki trenutno študira na Finskem.

Najlepša hvala za vso pomoč.
Ostali viri: <http://www.oph.fi/english>

Kaj med prazniki?

Valerija Volčič

Če ste pozabili, da se bliža mesec december, so vas že novembra vsi nakupovalni centri neprestano opominjali na to dejstvo. Bližajo se torej prazniki.

Vsaka trgovina ima povsem »nevsiljive« elemente, ki v nas zbudijo čustva nepopisne radosti in potrebe, da pokupimo vse, kar vidimo. Trimetrski snežak pri vhodu, okraski za smrečico v velikosti bowling krogle, korzeti v stilu gospe Božiček kot posebna ponudba H&M-a, da svojemu Božičku pričarate malo vzdušja, ko le v omenjenem oblačilecu pečete potico ... Naj vam bo to malo vsiljeno vzdušje všeč ali ne, tako pač je. Ob tem vzdušju pa vedno preveč kontrolk in obveznosti, ki nas in

vas silijo, da še malo potrpimo in potem uživamo vsak trenutek hudo zasluženih počitnic.

Več luči!

Prvi omembe vreden dogodek pred novim letom je bil prižig lučk v naši prestolnici. Svečani prižig z županom v glavni vlogi ste žal zamudili, a na srečo lučke prižgejo vsak dan! Stara Ljubljana poleg lučk ponuja še novoletni sejem, več kot en obisk Dedka Mraza ter koncerte tako rekoč na vsakem trgu - za vse starosti in

okuse. Če vas torej privlači truma veselih Ljubljjančanov, ki stiskajo plastične kozarčke s kuhanim vinom, potem se zgužvajte do Prešerna in bodite del sijočega trenutka. Lahko pa praznično okrašeno Ljubljano opazujete tudi kak korak stran, v malo manjši gužvi, pa bo še vedno lepo. Nisem še slišala, kako se vse skupaj vidi z gradu, vendar mora biti prav tako super. Tudi sicer je Ljubljana zelo lepo mesto, čeprav med prazniki nekoliko nagneteno.

S kufri na pot

Zmotno je mnenje, da so prednovoletni izleti zelo dragi. Nočem delati reklame, vendar so na straneh kuponko.si, Inadan.si, izletnadlani.com in podobno velikokrat res ugodne ponudbe, tudi za prednovoletni čas. Pred kratkim je bila recimo ponujena opcija ogleda Benetk za 21 eur, s prevozom iz Ljubljane in vodičem. Obiščite kakšen znan božični sejem

(recimo pred mestno hišo na Dunaju). Seveda pa ne smemo pozabiti na lepote, ki jih imamo pred nosom. Žive jaslice lahko obiščete v soteski Mlaccë v Mojstrani, kjer potekajo tudi predstave, vse skupaj je videti res graciozno na edinstvenem prizorišču zaledenelih slapov. Zapeljite se do drsališč na Jezerskem, Bledu ali Rakitni. Drsanje je lahko zelo romantično, če želite, ali pa samo super zabavno (dokler vam nekdo ob padcu ne povozi prstov; čuvajte prste, samo deset jih je!). Tudi za novo leto lahko najdete

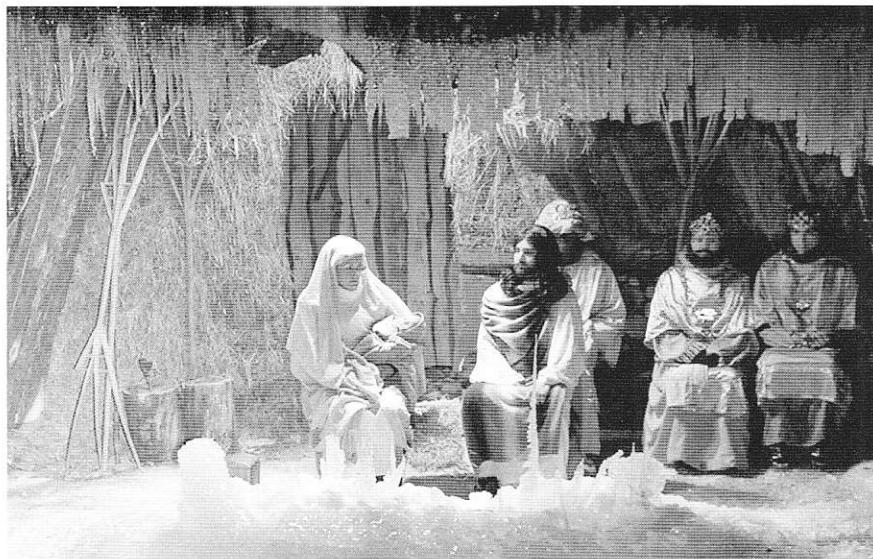
podobne ugodne ponudbe, recimo izlet v Bratislavo ali Beograd. Če pa raje potujete v lastni režiji, se odločite za potovanje z vlakom, ker je veliko ceneje, poleg tega pa vam ni treba iskati parkirnih mest.

Klasična slovenska destinacija za silvestrovjanje je Kranjska Gora, vendar vas opozarjam, da je v tem času, ko bo Mladika izdana, verjetno že polno zasedena. Obala je lahko za novo leto zelo prijetna, kakšno stopinjo toplejša – za tiste bolj zmrznjene. Če ste bolj športni tip, pa si privoščite aktiven oddih na

Voglu, Krvavcu ali pa se zapeljite do večjih smučišč v Avstriji.

Ljubo doma, kdor ga ima

Ne skrbite, če vam bančni račun na ves glas vpije, da si tudi razprodaj v H&M-u ne morete privoščiti, kaj šele, da se preseravate po fensi smučiščih v Avstriji (citiram mojo cenjeno mater). Velikokrat je še najbolj prijetno, domačno in udobno, če v novo leto vstopite v krogu svojih najbližjih ob toplem ognjišču (ali radiatorju, vem, da nimate vsi kamina). Morda se povzpnete na bližnji hrib, da lahko občudujete ogromno denarja, pognanega v nebo v obliki raket, spijete kak kozarec šampanjca, si privoščite toplo kopel, obujete tople štrikane nogavice (made by babi) in se zadovoljni ter polni dobre hrane zavijete v debelo odejo in opazujete svojo mamico, kako se igra Božička in skrivoma polaga darila pod smrekico.

It's Time to
DRINK
CHAMPAGNE
AND DANCE
ON THE
TABLE

»Kadar ni nobenega odziva, se mi zdi, da imam fikuse v razredu.«

Urša Majcen

*Intervju z Matejo Vengar,
profesorico matematike*

Mateja Vengar, bivša dijakinja Gimnazije Ledina, se vrača kot profesorica. Poučuje matematiko in v intervjuju je tudi nam, nevednim, razkrila, kaj je pri tem predmetu tako čarobnega. Zaupala nam je tudi nekaj življenjskih nasvetov in dejstev ter namignila, česa pri njenih urah ne smemo početi.

Zakaj ste se vpisali ravno na Ledino?

Hm, Ledina je domača šola. – Zakaj si se pa ti? – Res, dobri odnosi so bili in so še vedno.

Po čem so vas v srednji šoli poznali?

Večinoma sem bila nasmejana, tako da so me spoznali po tem. Včasih so bili celo jezni name, ker sem bila tako nasmejana. Pa tudi okna sem odpirala, zaradi svežega zraka, in potem so se drli: »Mateja, spet okna odpiraš!«

Kateri so bili vaši najljubši predmeti v šoli?

A boš ugibala? (smeh) Ja, matematika, psihologija in športna ... pa geografija.

Kateri predmet vam je povzročal največ težav?

Popravnih izpitov nisem imela, sem se pa zelo težko učila zgodovino. Pa tudi največkrat sem jo ... špricala. Ja, tako je bilo pri zgodovini.

Koliko ste imeli v srednji šoli matematiko?

Ne vem. Imela sem jo štiri, mogoče kdaj tudi več. Čeprav sem jo na maturi pisala pet plus tri. (Op. pisca: To je maksimalno število točk.)

Kaj je najbolj nora stvar, ki ste jo naredili kot dijakinja?

Najbolj nora? Kot dijakinja nisem naredila nič tako posebnega. Čisto običajno: kakšno manjkanje in pa veliko veliko plonkanja, pri zgodovini seveda.

Kakšen je bil vaš maturantski izlet?

Ostal mi je v lepem spominu, seveda. (smeh) V redu je bilo, fino smo se imeli.

V kakšnem spominu vam je ostala Ledina?

Glede na to, da sem si želela priti tudi učit na Ledino,

»Rada učim, tako da ne vidim kakšnih slabih strani poučevanja.«

mi je očitno ostala v lepem spominu.

Kdaj ste ugotovili, da želite poučevati matematiko?

Enkrat v srednji šoli. Ne vem točno, kdaj, a zagotovo pred četrtim letnikom.

Kako je poučevati na Ledini?

Super, tako z eno besedo, super. Uživam in vesela sem, da sem prišla nazaj. Pridni dijaki ste in delavnji, veliko znate in na splošno ste fajn. Rada učim tukaj.

S kom v zbornici se najbolje razumete?

Najbolje? Ne vem. Kolikor jaz vem, se z vsemi razumem popolnoma normalno.

Kakšne so dobre in slabe strani poučevanja?

Ne vem, ali sploh so kakšne slabe. (smeh) Rada učim, tako da ne vidim kakšnih slabih strani poučevanja. Včasih si le želim, da bi malo dlje spala.

Kaj vas najbolj razjezi pri učencih?

Kadar ni nobenega odziva in se mi zdi, da imam fikuse v razredu. Ja, tega ne maram, da ni odziva.

Kaj je najlepše pri matematiki?

Če si formule ne zapomniš, jo zmeraj lahko izpelješ. Do rezultata lahko vodi več poti. Je črno-bela. Ko dobiš rezultat, ni drugih možnosti in veš, pri čem si. Je življenjska in uporabna, čeprav v šoli dostikrat nimate tega občutka.

Kaj najraje jeste?

S tem se ne ukvarjam. Rada jem, najraje pa vidim, da mi kdo skuha. Potem je že skoraj vseeno, kaj.

Katera je vaša najljubša barva?

Mavrica.

Kaj počnete v prostem času?

Veliko časa preživim z družino tako doma kot zunaj, ko pa imam kaj časa zase, grem še zmeraj najraje v naravo: tečem, hodim, kolesarim ...

Boste tekli na maratonu?

Ne. Maraton ni zame. Množica te potegne in jaz nimam toliko kondicije. Rajši pridem navijat. Lani sem šla na 10 km, vendar najraje tečem sama, v svojem ritmu. Je bila pa vsekakor zanimiva izkušnja.

Imate kakšne skrite talente?

Verjetno jih imam polno, samo odkriti jih še moram. (smeh)

Kaj vas dela drugačne od drugih?

A se ne vidi? (smeh)

Na kaj ste najbolj ponosni?

Ne bi imela odgovora, na kaj sem najbolj ponosna. Bolje, na koga. Ja, kar na nekaj ljudi, vključno z mano.

Kaj je najbolj vplivalo na vas, da ste postali takšni, kot ste?

Vsakega malo. Življenje te oblikuje. Mislim, da moraš imeti v življenju cilje in potem je pot do tja samo še premagovanje ovir.

Kakšen je vaš življenjski moto?

Ta se po mojem menja, glede na to, kje v življenju si. Moje trenutno vodilo je, da se ne oziraš nazaj, temveč da gledaš v prihodnost. Pomembno je, kaj trenutno delaš, poveš oziroma boš naredil, povedal.

Kaj bi si kupili, če bi lahko dobili kar koli?

Najprej bi šla na počitnice ... odplačala bi kredite ... Ker veliko varčujem, skoraj ne vem, kaj bi storila, če bi dobila veliko denarja.

Kam bi šli najraje na počitnice?

Nekam na toplo, na morje ... ob vodo pa z družbo, seveda.

Je morda še kaj, kar bi hoteli sporočiti dijakom in profesorjem?

Ja, dijakom. Na maturi rečejo Zaupajte vase in v svoje zmožnosti. To je dejstvo.

»Ves čas se vrtim okrog jezika in knjig.«

Nina Oražem

Intervju z Nino Prešern, profesorico slovenščine in sociologije

Nina Prešern se je profesorskemu kolektivu Gimnazije Ledina priključila v začetku letošnjega šolskega leta. Po poklicu profesorica slovenščine in sociologije na naši šoli poučuje slovenščino in dijake seznanja s pestrostjo slovenskega jezika.

Ali ste, preden ste postali profesorica na Gimnaziji Ledina, opravljeni kakšen drug poklic?

Po poklicu sem profesorica slovenščine in sociologije. Diplomi je sledilo pripravnštvo, potem samostojno poučevanje slovenščine, vmes pa kar nekaj različnih projektov – lektorskih, knjižničarskih, uredniških, literarnih. Ves čas se torej vrtim okrog jezika in knjig. Nočem proč. Na svoj osnovni poklic lepim različne poklicne aktivnosti in to mi je zelo všeč.

Ste od nekdaj želeli postati profesorica ali ste mislili, da boste v življenju opravljeni kak drug poklic?

Kot deklica sem se res velikokrat igrala, da sem učiteljica, v svoji sobi sem pripravila mizo, redovalnico, še navidezne učence sem si izmisnila, pripravljala sem učne liste ... A v srednji šoli sem bila prepričana, da bom študirala psihologijo. Ko si tega v četrtem letniku nisem več želela, sem si v vsej neodločnosti izbrala dve študijski smeri, od katerih pa me je potem bolj in bolj vleklo le v eno – v slovenski jezik.

Katero srednjo šolo ste obiskovali?

Obiskovala sem II. gimnazijo v Mariboru.

Kaj ste pričakovali, preden ste prišli poučevat na Gimnazijo Ledina?

Pričakovala sem radovedne in živahne dijake, sprošcene odnose s sodelavci, prijetno delovno okolje. Takšne govorice o Ledini so mi namreč na uho prihajale poleti ...

**Kaj vas je v prvih mesecih na šoli najbolj navdušilo?
Kaj je na vas pustilo največji vtis?**

Zelo všeč so mi učilnice, saj so pisane in oddajajo dobro energijo. Prostori zelo vplivajo na delovno klimo, počutje in aktivnost dijakov ter profesorjev. Dijaki so ustvarjalni in zgovorni, profesorji prav tako. Fino, fino – tako se oglaša moj trenutni vtis o šoli.

Kdo ali kaj vas je navdušilo nad slovenščino?

Najprej za ljubezen do branja in knjig mama. Potem za učiteljski poklic babica. Za slovenščino kot šolski predmet pa učiteljica v osnovni šoli – pripravljala je odlične miselne vzorce o slovenskih pisateljih, pri njenih urah smo se veliko pogovarjali in videlo se je, da svoj predmet poučuje s srcem.

Kaj vam pri poučevanju dijakov predstavlja največji izliv?

To, kako učno snov aktualizirati, jo osmislieti, kako dijake opogumiti za to, da izražajo in argumentirajo svoja stališča do obravnavanih tem in jih povežejo z resničnim življenjem. Kako jim dati vedeti, da slovenščina ne rabi biti njihov najljubši predmet, lahko pa je vir mnogih vrednot, spoznanj in zanimivosti – tako jezik kot literatura nista nekaj, kar po maturi preprosto izgine. Zmeraj nas obdajata in dobro je, če ju poskušamo razumeti.

Kaj vidite kot prednost v svojem poklicu?

Konstanten stik z mladimi, ki od mene zahteva nenehno ustvarjalnost in prilaganje novim generacijam. Prednost je tudi način dela, ki je mešanica družabnosti v razredu in bolj osamljenih učnih priprav doma. Prav tako se mi zdi delo izjemno odgovorno in le upam lahko, da svojim dijakom predajam znanje in vrednote, ki jih bodo kot kmalu odrasli ljudje cenili.

Kateri predmet vam je v srednji šoli povzročal največ težav in kako ste se z njim sponadli?

Fizika in kemija. Brrr, kar strese me, ko se spomnim na teste in spraševanje pri teh dveh predmetih. Z njima

»Upam lahko, da svojim dijakom predajam znanje in vrednote, ki jih bodo kot kmalu odrasli ljudje cenili.«

sem se spopadala z veliko jeze, strahu in odpora. Zares zmagovalno sem se počutila šele v četrtem letniku, ko ju ni bilo več na urniku.

Kakšen je za vas popoln dijak?

Ne želim si polnih dijakov, raje imam tiste resnične, pristne.

Kaj pa, ko ne poučujete, kaj najraje počnete v prostem času?

Svoj prosti čas najraje namenjam družini. Preostali čas, merjen v minutah, posvetim branju in pisanju bloga Bralnica. Tam zapisujem svoje vtise o prebranih knjigah in skušam s pozitivnim pogledom na branje vplivati tudi na ostale. Trenutno preberem več knjig za otroke kot za odrasle, na Bralnici je to zabeleženo v obliki rubrike Berem sinku. Priklikajte na www.bralnica.si (in na stran na Facebooku), morda vas pritegne. Vabljeni!

Ker ste profesorica slovenščine, ne morem mimo

vprašanja – katera je vaša najljubša knjiga in zakaj?

Prav zares nimam svoje najljubše knjige, vsaj take za vse večne čase ne. Zelo ljuba pa mi je ena od nazadnje prebranih, nosi naslov Čudo, avtorica je R. J. Palacio. Knjiga, ki jo zaradi nežne življenjske vsebine, humorjnega sloga in dobrega prevoda priporočam vsem ledincem.

Kako bi v eni povesti opisali Gimnazijo Ledina?

To je šola, ki dobro lovi ravnovesje med resnim delom in sproščenostjo.

Mi lahko še zaupate misel, ki vas vodi skozi življenje?

Lahko bi vam jo zaupala, a kaj, ko me skozi življenje ne vodi le ena sama. Vsak dan se mi v glavi zariše kakšna nova, ne zmeraj le prijetna. Morda je vsem tem skupna tale: počasi se daleč pride. Zdi se mi, da se res. Razen ko si zjutraj na mestnem avtobusu in se ti mudi v službo ...

Mukotrpna pot do samostojne vožnje

Anže Simončič

Mladi fazanček (beri: dijak prvega letnika) prestopi prag gimnazije, oziroma katerekoli šole pač že, pri približno rosnih petnajstih letih, se pravi nekje sredi pubertete. Morda se sliši čudno, da bi takega dijaka že kmalu videli na cesti v škrlatno rdečem renault twingu, pa vendarle je to možno.

Naj vas seznamim z zakonom, ki dovoljuje vožnjo avtomobila pri šestnajstih letih. Kaj!? Saj vendarle postajamo Amerika, kjer smrkavci, ki komaj vidijo čez volan, vozijo poltovornjake ali pa nove BMW-je. Da ne omenjam, da so jim jih kupili starši za rojstni dan. Pa vendarle ni tako preprosto. V Sloveniji je tako, da če še nimaš za sabo osemnajst pomladni, boš za vožnjo potreboval spremljaveca, ki je lahko skoraj kdorkoli (upam, da ni treba omenjati, da tak človek potrebuje izpit!), celo tvoja 67-letna babica. Torej vam sporočam, da lahko že začnete opravljati izpit. Že res, da bo glavna vožnja šele pri osemnajstih letih, boste pa lahko dve leti nabirali izkušnje in se pripravljali na dan, ko bo za vami dihal ocenjevalec in na vse pretege iskal najmanjše napake,

ki jih boste v vsej svoji živčnosti morda naredili.

**Ah, ah, ah, ah stayin' alive,
stayin' alive!**

Torej, kako do izpita? »Čim mn avtov zbit, pa hupat, če je gužva al pa če je gdo na cest tečn,« mi odgovori 22-letni Almir iz Fužin, ki se očitno ne zaveda, da je on tisti tečen na cesti. Po petnajstih minutah pogovora o njegovi vožnji sem že trdno prepričan, da je komisijo podkupil. Z njim se nimam več kaj pogovarjati. Kako pa res pravilno do izpita? Pa pojdimo od začetka. Za vožnjo in nabiranje ur pri avtošoli potrebujemo dve stvari, in sicer opravljena izpita iz prve pomoči in CPP-ja.

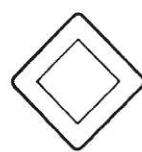
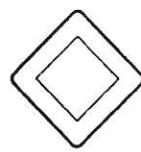
Tečaj prve pomoči traja tri ali več

dni, odvisno od ponudnikov ali pa preprosto od vašega znanja. Čaka vas dva dni predavanj, tretji dan pa je za vas odločilen. Vsi živčni se zgrnete v učilnico, kjer odpišete test – a to je šele začetek mučne poti, kajti le če pišete pozitivno, vas čaka ustno zasljevanje in oživljanje mrtve lutke. Spomnim se, da so na hodniku že delili položnice za naslednji test vsem tistim, ki so na žalost znali premalo, da bi povrnili življenje poškodovancem (vsaj na papirju). Nasvet: masirajte srce v ritmu pesmi Stayin' alive, saj ima ravnopravnji ritem za tovrstno dejavnost (to ni šala!).

CPP, CGP, KGB, WTF?!

CPP? »Kera stranka je že to... ne, čak, to je una tajna policija v Rusiji,« je mladi Nik ves živčen pred testom zgodovine. Še sanja se mu ne, kako bo zašutiral! Skratka, CPP ni nobena stranka oziroma tajna policija, temveč kratica za cestnoprometne predpise. Čaka vas zakonsko določenih dvajset ur predavanj, ki so zelo zanimiva in poučna, prav tako pa je zanimiva tudi pijača, na katero se gre s prijatelji po predavanju. Kaj imate raje,

Če vam je tole uganka, nadaljujte z učenjem CPP-ja!!

izbirajte sami, je pa res, da boste brez predavanj težko opravili izpit CPP. Glede pijače pa vam noben ne brani, da si je ne privoščite, preden se odpravite pisat test.

Pa si poglejmo: prva pomoč opravljenja, prav tako tudi predavanja za CPP. Čaka vas torej prijava na izpit iz cestnoprometnih pravil. Čim prej se prijavite in glejte, da se naučite, kajti ta zadeva stane. In to ne pet evrov, temveč kar trideset. Nisem vedel, da je elektika tako draga, da potrebujejo toliko denarja za štirideset minut uporabljanja njihovega računalnika! Nekje je pač treba vleči denar, četudi je to pri mladih. Prasci!

»Uff ... Kje je že ta izpit? Že toliko

sem naredil, pa se še niti v avto nisem usedel.« Vas popolnoma razumem. Naj vas potolažim, da ste opravili vse potrebno, edino, kar še potrebujete, je inštruktor. Naj vam ga priporoči

prijatelj, znanec, lahko pa tudi tetina babica v tretjem kolenu, samo da je dober (ali dobra. Ne izključujem inštrukturic.). Tukaj se zabava (kham ... kham učenje pravilne vožnje) šele začne!

Vam sklopka dela težave? Ste skurili že tri, pa vam zmanjkuje denarja za novo?

Nasvet: vozite dizla, avto je namreč nekoliko bolj odpuščajoč

pri speljevanju. Pred vstopom v avtošolo vadite speljevanje in si tako prihranite nekaj ur vožnje in seveda denarja. Ura namreč stane okoli dvajset evrov, to pa je že

**KEEP
CALM
AND
DRIVE
SAFE**

približno deset omiljenih pijač v lokalnu. Verjetno bi raje denar porabili za proslavitev opravljenje glavne vožnje kot pa za učenje speljevanja na poligonu, kajne? Že kar slutim, da je vaš odgovor pritrdilen. Skratka, počasi boste nabrali zadosti ur, ko vam bo inštruktor z mirnim glasom zaupal, da ste pripravljeni na glavno vožnjo, saj že tri ure niste prevozili nobenega robnika. Navdušeni ste in pohitite na upravno enoto, kjer se prijavite na ta odločilni dogodek ...

Pogled na zadnji del vašega šolskega vozila.

Begunska resničnost

Ob terorističnem napadu v Parizu v petek, trinajstega novembra, je svet obstal. Socialna omrežja in internetne strani so preplavile fotografije s simboli miru in sožalja s pripisom #prayforparis, Facebook pa se je v nekaj urah obarval v barve francoske zastave.

Pojavil se je efekt velike srčnosti in solidarnosti, ki ga je rodila populistična miselnost in zaskrbljenost, naenkrat prebijena v vase zaverovanih Evropejcih. Malo se nas zaveda, da se take grozote vsak dan dogajajo na Bližnjem vzhodu. A splet in mediji o tem ne spregovorijo, ker to niso aktualne in ažurne teme, oziroma bolje rečeno: nas Evropejcev se »ne tičejo«.

Ko se zgodi napad, kot je bil pariški, pa se streznimo in zavemo, kako ranljivi in nemočni smo. V ljudeh se je začel prebijati strah, orožje, ki ga teroristi na čelu z Islamsko državo širijo med ljudmi. Strah dela čudeže in je eno najmočnejših orožij človeštva. Ljudje podzavestno spremenijo mišljenje, začnejo se batiti za življenje in posledično postanejo individualisti, ki gledajo le nase. Naša družba pa mora delovati ravno nasprotno – hpovezovalno, ne razdiralno. Največji sovražnik ekstremizma so vrednote povezanosti, miru in moči.

Dejstvo, da se med begunci skrivajo teroristi, zagotovo drži. Zagotovo pa je res, da se teroristi skrivajo tudi okoli nas na vsakem koraku, a na to sploh nismo pozorni. Je torej res smiseln enačiti vse?

Zavedati se moramo, da morebitno sovraštvo in nasilje nad begunci ne bi prineslo drugega kot sovraštvo. Iz sovraštva beguncev do prebivalstva pa se res lahko rodi terorizem. Evropska in svetovna politika sta terorizem izrabili prav v smeri ekstremizma v želji pridobivanja politične podpore. Islamska država je tako postala največji zaveznik lažnih patriotov.

Konservativna politika begunce predstavlja kot možne povzročitelje terorističnih napadov. A ravno begunci so tisti, ki bežijo pred nasiljem Islamske države in državljanško vojno.

Kaj bo prinesla prihodnost, ne ve nihče. Izbira, v kakšni Sloveniji, Evropi in svetu bomo živel, leži v naših rokah. Ljudje si sami krojimo svojo prihodnost, zato moramo poskrbeti, da bo svetla. (mš)

Dr. Horowitz za časnik Večer

Daleč od oči, daleč od srca

Humanitarnih kriz ne smemo dojemati kot del neke tuje kulture, ki se nas ne tiče, temveč moramo vse, kar se po svetu dogaja, dojemati kot našo zgodbo in ukrepati.« Takšno je bilo izhodišče Raffaela Salinarija, enega od govorcev na mednarodni konferenci eTwinning v Bruslju.

Mnogi se bodo s temi besedami strnjali, veliko jim jih bo ploskalo in kimalo z glavo, češ »Ja, ljudje, treba bo stopiti v akcijo!«. Nekateri bodo konferenco zapustili polni motivacije, z očmi, uprenjenimi proti enemu samemu cilju – pomagati svetu. Glave jim polnijo glamurozne ideje, kako bodo še jutri nakazali nekaj denarja na račun kakšne dobrodelne organizacije ali pa še bolje – ponudili bodo kar sebe in se včlanili kot prostovoljci. In z nasmehom na obrazu gredo v posteljo v pričakovanju naslednjega dne, ko bodo stopili na pot dobrega.

Ko pa se naslednji dan ob šestih zjutraj kot pijanec v jarek zvalijo iz postelje, preklinjajoč sebe, svoje življenje, šolo, službo in še kaj, pa so vse njihove plemenite ideje pozabljene. Na poti v službo pa se kdo po možnosti še obregne ob kakšnega brezdomca in mu pove, naj si vendar najde delo.

Mislim, da sta največja problema današnjega sveta (poleg vseh vojn, nasilja, diskriminacije, bolezni itd.) veliko preveč apatije in veliko premalo empatije. Ljudi preprosto ne zanima, kaj se dogaja v nekem Afganistanu, Pakistanu ali kakršnem koli -stanu. Tako smo obremenjeni s svojim vsakdanom, s

svojimi dolžnostmi in s samimi sabo, da preprosto nimamo kapacite razmišljati ali skrbeti še za kaj oz. koga drugega. Sedimo pred televizijo, popolnoma neobčutljivi. Spopadi v Siriji? Loči nas na tisoče kilometrov, kaj sploh lahko storimo? Zločini iz sovražnosti? Nisem pripadnik marginalizirane skupine, to se mi nikoli ne bi zgodilo. Problem brezdomcev in revežev? »No, če bi bil jaz na njihovem mestu ...« se oglaši Tone (30-letni moški, ki so ga celo življenje podpirali bogati starši, dokler ni končal višje šole in si nato preko vez in poznanstev našel delovno mesto z mesečno plačo 1500 evrov).

Rada bi napisala, da smo bili s prihodom beguncev prisiljeni soociti se s problemom, za katerega smo mislili, da je na tisoče kilometrov stran in se nam z njim nikoli ne bo treba ukvarjati, zato smo tako defenzivni. A naslov tega razmišljanja se mi zdi malo napačen, saj imamo ljudje to čudovito sposobnost, da ignoriramo tudi to, kar imamo pred nosom. Ukreplali smo prepozno, zdaj pa imamo. Vedno ukreparamo šele, ko je to nujno potrebno – v večini primerov pa je takrat že prepozno.

Tudi jaz danes pišem te besede in poskušam s tem ljudi spraviti v gibanje. Jutri pa bom verjetno pri poročilih spet vpila čez begunce, da naj se zaboga vrnejo tja, od koder so prišli, in nas pustijo na miru – v našem mehurčku varnosti in ignorance. Dokler mimo pač ne pride kakšen drug problem in nam ga že spet poči. (mm)

Dismaland, groteskni Disneyland

Med 21. avgustom in 27. septembrom letos je v majhnem kraju Weston-super-Mare v bližini mesta Bristol potekal edinstven umetniški projekt, ki si ga je zamislil svetovno znani ulični umetnik Banksy. Projekt se je imenoval Dismaland in je bil prvi te vrste doslej. Banksy je s sodelavci v tajnosti ustvaril zabaviščni park, ki je služil kot kraj za razstavljanje umetniških instalacij, izražanje političnih misli ter kritiko kapitalizma, svetovnih težav in režimov.

Banksyjeva ideja je bila ustvariti groteskno, sprevrženo obliko Disneylanda. S svojimi sodelavci je pod pretvezo, da bodo v majhnem kraju ob obali snemali film, najel propadlo kopališče ter v lokalnih časnikih objavil, da iščejo statiste za film. V času, ko naj bi snemali film, so ustvarili celoten zabaviščni park s koncertnimi odri, instalacijami ter igrali. Največji objekt v parku je bil grad, po obliku na las podoben gradu v Disneylandu, vendar je bil ta v Dismalandu zarjavel, uničen, zastarel, umazan in gnil – tak, kot je svet okoli nas. Drugi največji objekt je bil velik vrtljak, ki ga je projektiral Banksy.

Med gradnjo so mnogi tamkajšnji prebivalci z velikim zanimanjem spremljali dogajanje, kar je povzročilo, da so na Dismaland postali pozorni tudi novinarji ter na koncu ugotovili, kaj je resnični namen vsega. Vse večja medijska pozornost je povzročila, da se je zanimanje za Dismaland le še povečalo.

Zabaviščni park alternativne kulture

V Dismalandu so v 36 dneh potekali razni koncerti in dogodki. Vstopnina je znašala tri funte na dan, karte pa so bile razprodane, kar je pokrilo

znesek, ki ga je v Dismaland investiral Banksy sam. V Dismalandu je bilo nekaj koncertnih odrov, na katerih so nastopali glasbeniki, ki jih je izbral Banksy: Run The Jewels, Pussy Riot, Damon Albarn, De La Soul ter mnogi drugi. Med nastopajočimi je bilo veliko glasbenikov iz Palestine, saj je Dismaland promoviral boj za neodvisnost Palestine in kritiziral izraelski militantni, diskriminativni režim Benjamina Netanyahuja. Oboje sta temi, ki ju je Banksy večkrat implementiral v svojih delih.

Med inštalacijami so bili razstavljeni mnogi graffiti, Horse Scaffolding Sculpture angleškega umetnika Bena Longa, skulptura Big Rig Jig ameriškega umetnika Mika Rossa ter druge umetnine. Banksy je sam izdelal deset novih umetnin za namene Dismalanda. Bilo je tudi več enkratnih, priložnostnih dogodkov, med njimi je bil najbolj kontroverzen sežiganje knjig angleškega politika in pisatelja Jeffreyja Archerja.

Za vstop v Dismaland je bilo potrebno oddati svoj osebni dokument ter obvezno nositi masko, saj so lahko tako bili vsi obiskovalci enakovredni in anonimni. To je omogočilo

Na Disneyjev grad spominja le od daleč.

Delavca v Dismalandu

vstop tudi Banksyju, saj je Banksy anonimen umetnik, ki anonomnost zelo spoštuje. Vse materiale, ki so ostali po zaprtju parka, je Banksy poslal v Calais, v tamkajšnji center za begunce, ki poskušajo priti na Otok, a jim to tamkajšnja politika konservativne stranke Davida Camerona onemogoča.

Sporočilo Dismalanda

Dismaland je bil ogromen center za predstavitev umetnin z družbenokritičnim sporočilom. Mnoga dela so opozarjala na to, kako nam vlada prisluškuje, kako nam mnogi zatirajo pravico do svobode govora (zato so nastopile Pussy Riot, ki jim je bila pravica do svobodnega izražanja nepravično odvzeta), zelo očitna je bila kritika izraelske militarizacije, poziv k boju za neodvisnost Palestine ter drugih zatiranih narodov. Aktualna je bila tudi kritika begunske politike Velike Britanije in gospodarske politike ponovno izvoljenih konservativcev z Davidom Cameronom na čelu. Dismaland je pokazal distopijo, v kateri živimo, mračno podobo sveta, prežetega s kapitalizmom, pohlepom in korupcijo.

Koncept Dismalanda je edinstven, tako kot njegova ideja. Združevanje umetnikov, ki na enem kraju razstavljajo svoje umetnine, širijo svoj glas in obenem tudi uspejo storiti nekaj koristnega za druge (material za begunce), je nekaj izjemnega in nekaj, kar ne bi smelo ostati unikat v zgodovini. (jn)

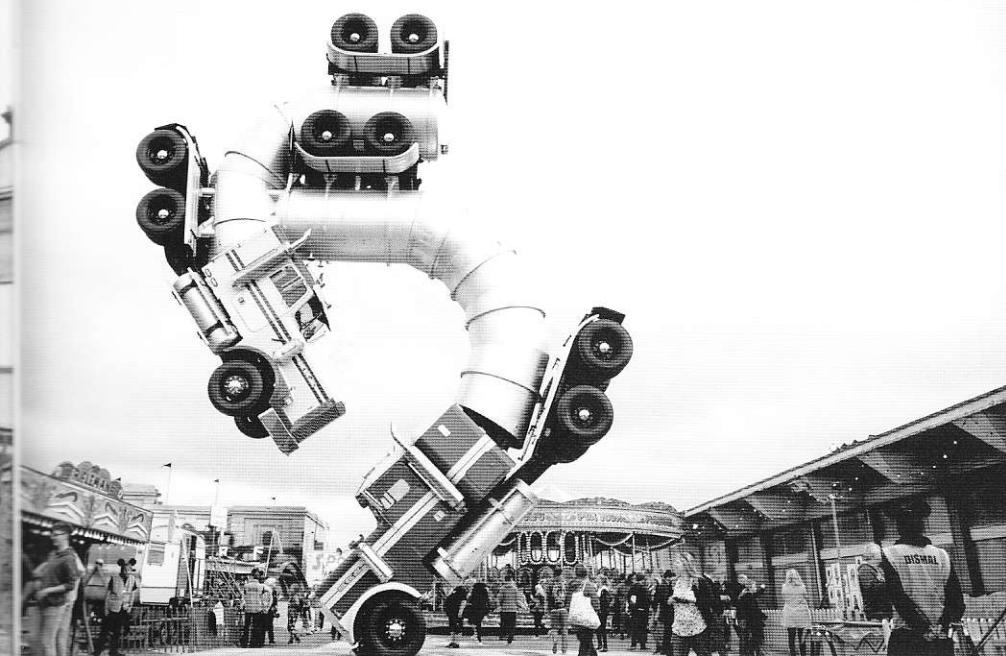
Horse Scaffolding Sculpture

Big Rig Jig

Nastop Yasiina Beya

Ledinci

ANOREKSIA

V začaranem krogu se znajde dekle,
ko vaga določa ji, kaj naj poje,
ji misli vesele iz glave izbjige,
pomembne le kile so in kalorije.

Šolo, učenje postavi na stran,
razmišljat o hrani jo sili cel dan,
o tem, da ji škodi, če jo poje,
a misliti nanjo prenehat ne sme.

Družina in bližnji zdaj so odvečni,
želijo pomagat ji, a so le tečni,
vidijo, da ji nagaja problem,
ta pa le v glavi je, skrit pa očem.

Da bi zredila se, punce je strah,
a njena se teža sesuva v prah,
izgubljati kile vse njene so želje,
gram manj na vagi edino veselje.

Bila prej je pridno, pošteno dekle,
zdaj lažne se igrice z bližnjimi gre,
laže in skriva, da nič še ni jedla,
drugače dieta bi v prah se sesedla.

Fant, ki ji prej pomenil je vse,
zdaj le ovira pri hujšanju je,
bolj kot pomagati on ji želi,
ona od njega se le oddalji.

Zdaj šport, ki poprej ji je bil razvedrilo,
postane način le zgubit kakšno kilo,
tu zopet iz nje se bolezen norčuje
in punca ji mišice svoje žrtvuje.

Na koncu kljub vadbi in vsem utežem
obdržat je mišice večen problem,
za mišice prave hrana je nuja,
ki pa telesu že dolgo je tuja.

Zdaj se dekle spomni oblube,
da Ana rešila jo bo prejšnje zgube,
a kdaj bom vesela, kdaj si bom všeč,
ubogam že dolgo te, zmorem ne več.

Zdaj Ana pokaže v pravi se luči,
da ni ji prijatelj, da strašno jo muči,
da lepo telo je le lažna obluba,
da včlani med žrtve se njenega kluba.

Povem vam, da Ana je strašen problem,
kako ga premagat, še sama ne vem,
ona pa jasen le en cilj ima,
da v njeni oblasti član več konča.

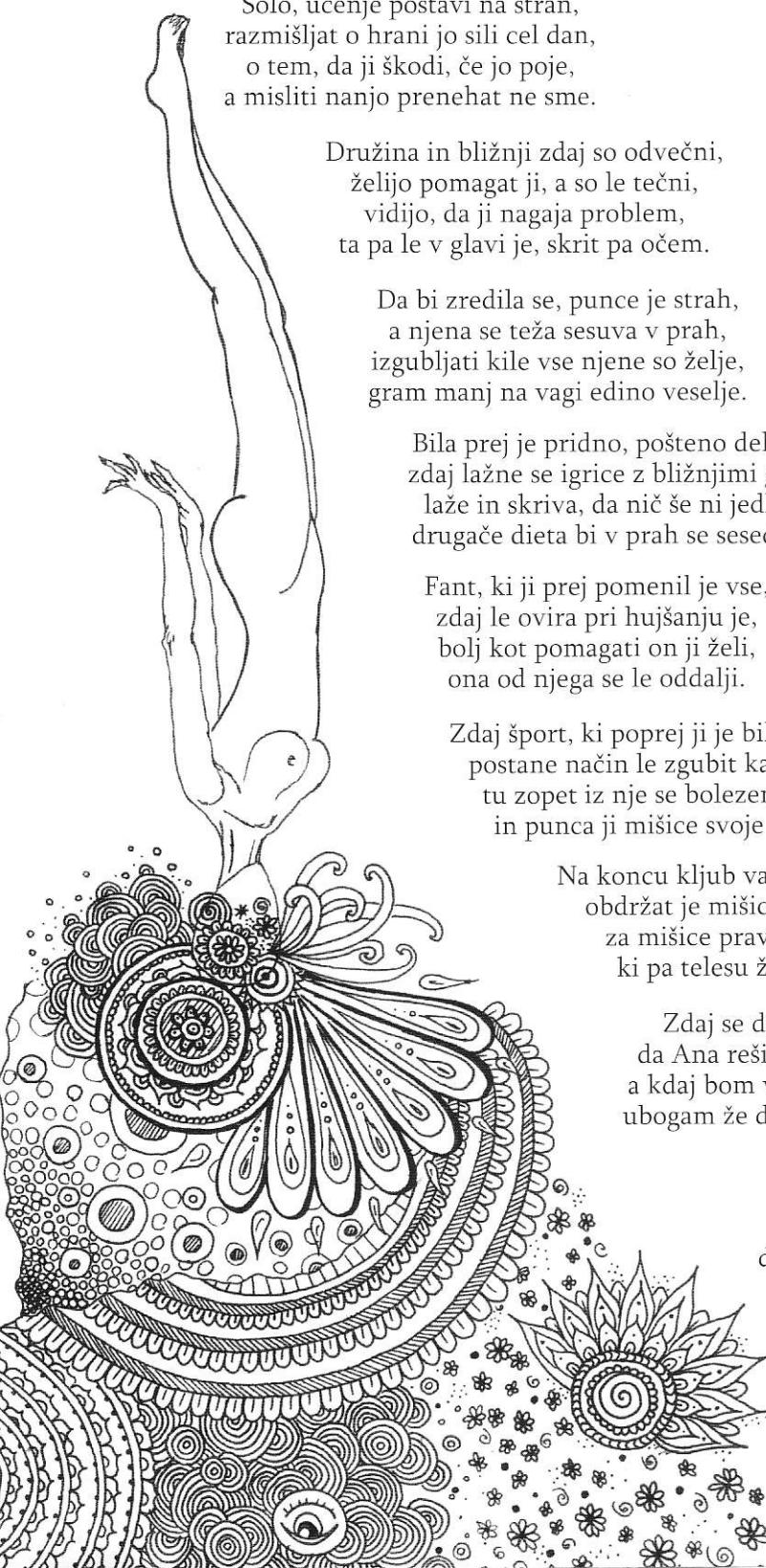
Adriana Kozina

RAZUMEVANJE

Duša moja, počivaj v miru.
Vsaj to noč, ko tema
priplazi se k mojem izviru,
iz katerega črpam življenje.
Čakam na jutra vstajenje,
da duh ponovno zaživi,
skrbi iz mene prežene
in trenutke lepe podoživi.

Ne oziraj se nazaj
v mojo daljno preteklost.
Zazri se raje v raj,
ki pred tabo se odpira,
naj pekel ti pogleda ne ovira.
Zavedaj se sedanosti bolje,
v kateri se premikaš.
Naj nikoli ti ne zmanjka volje.

Anže Simončič

stranjano

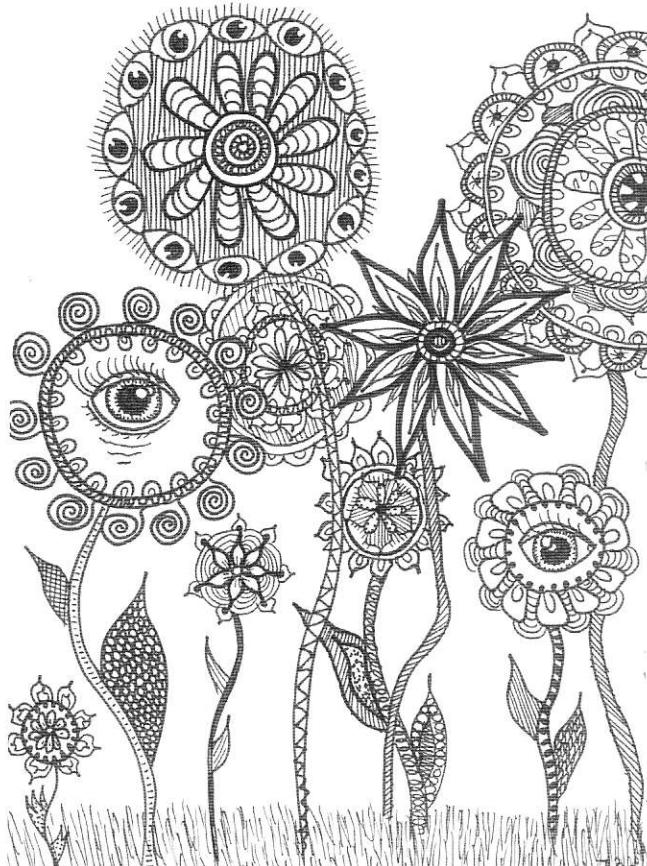
UREZEJ V OLADELGO

Utapljam se tu,
sede na obali;
vsi ti tuji obrazi –
me bodo spoznali?
(um)

Pogovor celin

A: Ko zaprem oči,
spet vidim svoj svet
prazen

B: ko jih odprem, sem spet
golazen.
(um)

USODA

Kava in cigareta, samota in čas.
Tega imam na pretek, kot bogataš denarja.
Misli mi pobegnejo, se od realnosti
odtegnejo,
stran od vseh luči in mestnega klanja.
Pijani ljudje hodijo mimo, nekoliko
postrani.
Konec dneva prihaja za njih in za mene,
svetloba dneva je že daleč za nami.
Sirena utihne sredi vožnje in naznani
zadnji dih.
Zdaj je le še mrtvaški voz.

Brez razumevanja smrti ne poznamo
življenja.
Le zakaj se bojimo trpljenja, ko pa ga
potrebujemo tako kot ptica krila?
Konec koncev nam je vse to usoda
zakrivila.
Tako je!
Njo bom obsodil vseh teh grozot.
Usoda je bila!

Anže Simončič

Ledinci u

ENA

Reka

jaz sem le papirnata figura
postavljena v svet iz blata

Tiho je tu
na obrežju

jaz sem sveča
postavljena v svet iz oglja

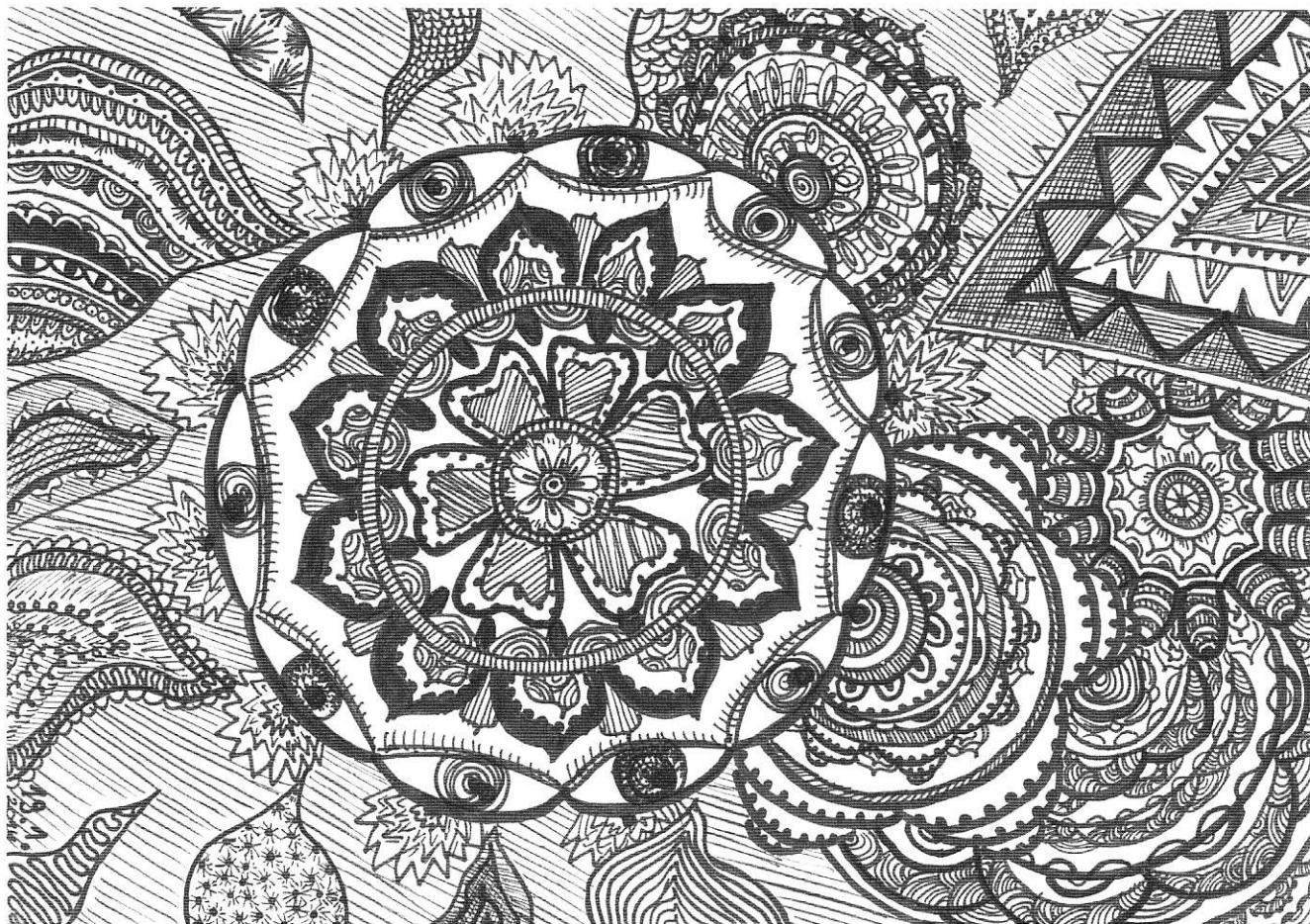
odmeva

le plamen
v svetu ognja

klic človeka,
ki ga je v naš kraj
prinesla reka.
(um)

jaz sem le beseda
ena sama

piš vetra ki sanja
sanje ljudi
(um)

stranjamo

V krošnjah

Kako velika popolnost
živi v krošnjah dreves?

Žarki sonca in
pozabljeni smehljaji.

Pomlad, ujeta v vetru,
ki se suka skozi veje,
večerni hlad in mir
brez meje.
(um)

Igralec

Ko sem ga prvič videla, je bil gol.
Reven in lačen.
Ko sem ga videla drugič, je bil bog.
Ves mrk in mogočen.

Ko sem ga srečala,
enkrat in edinkrat,
je bil čl o v e š k i.
Od blizu velikan,
se mi je zdel nebeški.

Toliko je dal,
pa še ni hotel nič nazaj.
Meni je, na primer,
dal s m e h l j a j .
(um)

Ledinci u

Matematična poezija

Pisni vir pravi, da se je matematika v Egiptu rodila.
Zakaj? Ker tam lahko se je mirno razvila.
Geometrija takrat bila je v modi,
da zaradi merjenja parcel niso pristali v zablodi.

Rensnica bila je malce prikrojena,
ker matematika tudi v Mezopotamiji bila je rojena.
Matematične probleme tam so radi reševali,
na glinene plošče jih zapisali.

O koli 500 let, preden začeli smo štet,
Pitagora prišel je na ta naš svet.
Dokazal, da se pravokotnih trikotnikov ni za bati,
le formulo treba je poznati.

Fant Evklid se nekaj let kasneje pojavi,
matematiko na glavo postavi.
Pove, da $\sqrt{2}$ ni racionalno število,
da na žalost veliko ljudi o tem se je motilo.

Elementi Evklida med zvezde so pognali.
»Iz tega človeka še nekaj bo!« ljudje so dejali.
Ne le pisatelj, tudi učitelj je bil,
nebogljениm otrokom matematiko rad je razložil.

Sveda Evklid res bister je možak,
sa tukaj že je nov silak.
Arhimed on se imenuje,
obseg in ploščino kroga obvladuje.

O Arhimedu se bo še dolgo govorilo,
saj njegovo življenje bilo je izredno zanimivo,
princip vzgona odkril je kar v kopalni kadi,
od takrat beseda »eureka« ljudem je v navadi.

R es, matematika je izrednega pomena,
a tega takrat se malokdo zaveda.
Euler in Gauss prišla sta malo kasneje,
z njima matematični duh zopet v svetu zaveje.

I za oznako imaginarnega števila je Euler podal,
nato pa je z napisom $f(x)$ nadaljeval,
najbolj uspešen na področju funkcij je bil,
marsikaj o logaritmičnih in eksponentnih je odkril.

C arl Gauss se malo po Eulerju pojavi,
konstrukcijo 17-kotnika z ravnalom in šestilom uveljavi.
Pri štiriindvajsetih letih svoje prvo delo je izdal,
njegov največji dosežek pa je osnovni izrek algebre postal.

I n nazadnje še Slovencev dotaknimo se,
Jurij Vega bil dober je nadvse,
uporabnost logaritmov obudi,
Slovence zares ponosne naredi.

Aksiomi

Modreci dali so že aksiome,
kako se rešuje lahko polinome.
Na pergamentu belem, zavitem
našli smo Hornerjev star algoritem.

Kateta kvadrat plus kateta kvadrat
je formula znana, ki zna jo vsak,
z njo se stranica najdaljša dobi,
Pitagora v Grčiji nam zatrdi.

Če polmer stranica trikotnika je,
krak pravokotno do krožnice gre.
To Talesov bil je modri izrek,
ki nam pomaga prek mnogo preprek.

Arhimed nam razkril nov je pogled,
v neskončnost število Π je šel štet;
tri cele, ena, štiri, ena, pet,
naprej pa naj gre, kdor je zagret.

Višina trikotnik nam razdeli,
iz njega podobna dva naredi.
Evklid nam izdal je svoje mišljenje,
ki bistveno zdaj nam olajša življenje.

Adriana Kozina

Te muči šola? Te je pustila punca?
Ali fant, ki ti je všeč, ne ve, da obstajaš?
Imaš skrbi???

Odslej bo drugače! Pokliči svetovalnico za mlade ZAKONCA LEDINŠEK, d. o. o., kjer bomo poskrbeli, da bodo tvoje težave le še bled spomin!

ANONIMNOST ZAGOTOVLJENA!!!

Telefonska linija odprta non-stop*!

Pokliči 01-43-42-200 in tvoje težave bodo lanski sneg!

Svetovalni smo že mnogim!

ZAKONCA LEDINŠEK, d. o. o.
svetovalnica za mlade

* pon-pet, od 7.00-15.00

1. Moja najboljša priateljica je dobila novega fanta in zdaj ves čas preživi z njim. Kaj naj storim? (Obupana)

Odg: Zmeraj, ko imaš problem z nekom, je najboljše zdravilo – pogovor. Če boš priznala in se zaupala priateljici (in če je zares prava priateljica), te bo poslušala in poskušala rešiti stvar, da bo za vse prav. Če jo ima njen fant rad, jo bo razumel in vama bo pustil tudi nekaj vajinega "dekliskega" časa, hehe. Lahko predlagаш, da imata en dan v tednu s priateljico samo zase in počneta stvari, ki sta jih zmeraj skupaj počeli, ali pa preizkusita nove. Če se ne boš počutila kot tretje kolo, pa lahko tudi kdaj greš z njima ven in bolje spoznaš njenega fanta. Mogoče boste super ekipa. Najlepše pa bo, če si tudi ti najdeš svojega golobčka in se skupaj družite ;) Srečno!

doc. dr. Romana Ledinšek

2. Živjo! Ata Ledinšek, prosim, pomagaj! Sem 1. letnik in srednje šole sem se zelo veselil. Zdaj pa ni več zabavno, saj se ne ujamem z razredom. Noben od mojih sošolcev mi ni podoben, nimam najboljšega prijatelja v razredu, niti nikogar za pogovor. Vse skupaj me spravlja v slabo voljo. (Žalostni fant)

Odg: Žalostni fant, razumem tvojo stisko. Tudi jaz sem imel težave, kako najti prijatelje, saj sem sam bolj sramežljiv (za razliko od žene, ki je bila zmeraj največji dobrovoljček v družbi ;). Če si popolnoma prepričan, da se s tem razredom ne boš ujel in boš samo v stresu, se obrni na svetovalno delavko. Našel jo boš v kabinetu v 1. nadstropju. Povej ji svojo stisko, ona se bo pogovorila s tabo in našla bosta razred, v katerega te bo lahko premestila. Za vsakega se najde udoben stolček. Vso srečo in pogumno!

Roman Ledinšek

3. Moj oče se mi nikdar ni zdel strog, vendar odkar sem v srednji šoli, me ima zelo na piki z ocenami. Nisem najboljša v razredu, ampak svoja pričakovanja sem dosegla. Trudim se v bistvu samo še zanj. Ampak nikdar ni zadovoljen, ker »bi lahko bilo boljše«. Zares je stresno! Prosim, pomagaj!! (Mad girl)

Odg: Lahko ti podam najbolj logičen nasvet, in sicer, da se z očetom pogovoriš. Moraš vedeti, da se zaveda, da boš z boljšimi ocenami lahko prišla na želeno fakulteto, zato pritiska nate. Dobro bi bilo, da mu poveš, da si tudi sama beliš glavo in ti ni vseeno, zato dodaten pritisk resnično ni potreben. Če prej ni bil strog do tebe, potem bo to razumel, le razložiti mu moraš. Ne napadaj ga, temveč mu mirno pojasni, da si tudi sama dovolj stroga do sebe in naj ga ne skrbi.

doc. dr. Romana Ledinšek

4. Hello, nujno potrebujem pomoč! Zelo rad bi se dobro naučil matematiko in imel čim več dobro izkoriščenih ur, vendar na žalost profesorica vztrajno zamuja po šest minut. Kako naj ji povem, da je znanje matematike ključnega pomena za moj obstoj? (Pitagora)

Odg: Na to vprašanje poskušava odgovoriti že leta, vendar učinkovite rešitve še nisva našla, žal.

Obupana zakonca Ledinšek

S kerim profesorjem bi šli v Cirkusa?

Bilo bi zabavno prevrtni čas nazaj, za kakih deset, dvajset let (morda za kakega profesorja celo trideset ali štirideset), in videti, s kom bi se najbolje ujeli. Kdo bi bil vaš smoking buddy, s kom bi šli v petek na Meto, komu bi morali držati lase ob poznih urah pred Topom? Ta kviz bo vse to razkril brez sence dvoma.

1

Geslo, po katerem živiš?

- a) Chill! Ne se sekirat, ostanimo vsi v cvetju!
- b) Uživat življenje na polno, kar pomeni, da imam vsako minuto koristno porabljeno.
- c) Imam veliko pametnih napotkov, ampak verjetno ne bi razumeli, ker mladina dandanes ne zna živet in uživat.
- č) Eno jabolko in deset km teka na dan odženeta zdravnika stran.

2

S čim se ukvarjaš v prostem času?

- a) Grem, recimo, v Etiopijo preučvat prвobitna ljudstva.
- b) Ga imam zelo malo, ker me je povsod dosti, vendar v tem uživam.
- c) Pečem odojka, dobro pijem, uživam življenje kot znam JAZ.
- č) Kolesarim, tečem, smučam, sezonsko prilagajam športne aktivnosti.

3

Nekdo ti teži na avtobusu. Tvoja reakcija?

- a) Človeku rečem, naj bo v cvetju in se malo sprosti.
- b) S širokim nasmehom in dobro voljo ga povprašam, kaj v življenju ga teži.
- c) Izzovem ga na besedni dvoboju ali pa vzpostavim neprekinjen očesni kontakt, dokler se ne odstrani.
- č) Zagrozim mu z batinami in ga prestrašim s svojo odločnostjo in mišicami.

4

Idealne počitnice?

- a) Počitnice, hm? Celo življenje je potovanje.
- b) Na soncu, v naravi, v družbi dobri ljudi ob tabornem ognju prepevamo pesmi.
- c) Kjerkoli je dobra hrana.
- č) Hm, kak sprehod na Himalajo, treking ...

5

Kakšen maturantski izlet si želiš?

- a) Spoznavanje lokalnih načinov odklapljanja.
- b) Sončenje v bikiniju s koktejлом v roki in klobučkom na glavi.
- c) Noro dober žur, ampak vi ne znate žurat, čeprav mislite, da znate.
- č) Ples, dokler ne omagam, odbojka na plaži pa seveda jutranja telovadba, da ohranim kondicijo.

6

V čem se počutiš najbolj komfortno?

- a) Kavbojke, ledinska majica in obvezna oprema – skodelica čaja.
- b) Kaj barvastega, pisanega, po možnosti roza, z ujemajočimi se dodatki.
- c) Močni čevljii, da sem pripravljen/a na vse, hlače, pulover.
- č) Matchy trenirka, adidaske in obvezno speti lasje.

Največ odgovorov:

A Si idealen partner/idealna partnerica za avanture s profesorjem Petrom Prhavecem. Odprt/a za vse kulture in vedno pripravljen/a spakirati nahrbtnik in odpotovati. Življenja si ne komplikiraš po nepotrebniem, temveč ga preprosto uživaš.

B Najbolj si podoben/na naši profesorici Marjetki Kozmus, ki je poosebljeno veselje. Si polno zaposlen/a, od sebe zahtevaš veliko, čeprav si kdaj zaradi tega tudi popolnoma izčerpan/a. Rad/a dobro izgledaš in to ti tudi uspeva.

C Tvoja ljubezen do kulinarike te tesno povezuje s profesorjem Borisom Pavlihi. Ne obremenjuješ se s kalorijami, pojšeš, kar je dobro, in pri tem uživaš. Ne piješ cenenega alkohola, temveč uživaš v stilu. Vsem rad/a razlagаш svoje dogodivščine in si zelo direkten/na – včasih še preveč.

Č Nedvomno si straten športnik/strastna športnica in prav to je skupno s profesorico Blanko Tomac. Si močna in samostojna oseba, ki je nič (ne žur in ne poškodba) ne odvrne od športanja, po navadi ob grozno zgodnjih urah. Življenje si krojiš sam/a in po svojih merilih. Vsi cilji so ti dosegljivi, pazi pa se poškodb pri športu.

ugani, kdo?

Kako dobro poznaš ledinske profesorje? Dobro si oglej njihove fotografije iz otroštva in natančno preberi namige. Drugače kot pri pouku boš z malo znanja in veliko sreče našel/la prave odgovore.

	1. namig	2. namig	3. namig
	Ker se je rodila v družini samih pedagogov, je zgodaj vedela, da bo tršica.	Rada ima naravo, živali, šport, umetnost, matematiko, risanje, glasbo, petje, ples, branje knjig, kemijo ...	Po zgrešenem vpisu na gradbeno fakulteto (ker učiteljica ni več hotela biti), je pristala v šolstvu, kjer poučuje enega od naravoslovnih predmetov.
	Pri petih letih se odloči, da sama odpotuje k babici na deželo. Mama ji pripravi kovček in ga postavi pred vrata. Punca odpotuje.	Poletne počitnice študijsko prezivlje v Franciji.	Če ni med ledinskimi knjigami, je v hribih ali gorah.
	Še danes obožuje morje in sonce.	Kot otrok ni marala novih stvari, zlasti ne novih oblačil. Zdaj je seveda drugače.	Čeprav ima latinski priimek, prsega na slovenščino.

IZDELAVA: UČILNA KARINA - 5. DANIŠKA ŠOLA KODROVCI, ČR. BATA ČOBANČEVA, TUTIN

IZJAVE

Filip: Ker film gledamo dons?
Marinič: Dej ti rajš poglej, kdaj
so popravljalni roki!

Luka: Jst sm biu v Dachavu.
Marinič: Ti bi mogu še par let
tm bit.

Cotman: Ma ne bo me v
pondelk. Z ženo mava deset
let, pa morva še kkšno
porodniško uštimat.

Ceklin (začne brati): Če boš
smrču, bo moteče.

Vojsk: Kuli noče ocene dva
napisat. Kaj to pomen? Da si je
ne zaslužš?

Vojsk: Če nimaš lista, zame
nimaš naloge. Tud če si kapco
iz njega naredu.

Ervin, ne misli si, da sem ti
uno dvojko od popravljanja
že vpisala ... Mislim, ne zato
ker je nočem, ampak ker je ne
znam. Pa saj boš dobil enko
spet tam enkrat ... 1. maja.

Rebeka, Ana, a mata knjigo? –
Seveda ne. – No, bosta šle pa
takoj čez pet minut ven.

Profesorica: My question is:
What was the question?

Lejte, js ne vem, zakaj sploh
jemljete knjige vn iz torbe.
Ker jih itak rabte vsak dan ...
Razen v sredo pa petek.

Kje si pozabla knjigo, Jana? – V
Trbovljah. – Kje? V bovlingu?

Profesorica: Se spomnim
primera, sam seveda se ga ne.

Profesorica: Ni tok za višji,
ampak nivo.

Profesorica: In America,
women could vote after the
second world war. To be
precise in 1922.

Pri športni vzgoji ponavljamo
biologijo: Kaj je že fenotip?
Profesorica: To je, ko se s
fenom sušiš, zdaj pa delaj!

